

തേനീച്ചയും കുട്ടിയും

• കുസുമം. ആർ പുനപ്ര

മുറ്റത്തെ മാഞ്ചോട്ടിൽ ഒരു കുട്ടി നിന്നു കളിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോളവനൊരു മുളൽ കേട്ടു. ഉം.. ഉം... ഉം... അവൻ ചുറ്റും നോക്കി. ഒരു തേനീച്ച മുളിക്കൊണ്ട് അവിടൊക്കെ പറന്നു നടക്കുന്നത് കുട്ടികണ്ടു. അവനതിന്റെ പിറകെ നടന്നു. തേനീച്ച മാവിന്റെ ഒരു ചില്ലിക്കു ചുറ്റും മുളി പറക്കുന്നതാണ് അവൻ കണ്ടത്. കുട്ടി തേനീച്ചയോടു ചോദിച്ചു: “തേനീച്ച ചങ്ങാതി, എന്തിനാണിങ്ങനെ മുളിക്കൊണ്ട് ഇവിടൊക്കെ പറന്നു നടക്കുന്നേ...?”

തേനീച്ച ഉടനെ അവന്റെ അരികത്ത് പറന്നുവന്നു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു: “ഞാൻ മുളുവല്ല ചങ്ങാതി, കരയുവാണ്; എനിക്ക് സങ്കടം വന്നിട്ട്..!”

കുട്ടി അതിനോടു ചോദിച്ചു: എന്തിനാണ് നീ കരയുന്നത്, എന്തിനാണ് സങ്കടപ്പെടുന്നത്? എന്നോടു പറഞ്ഞേ.. എന്തിനെക്കുറിച്ചും ചെയ്യാൻ പറ്റുന്നതാണെന്ന് ഞാൻ ചെയ്യാം.” തേനീച്ച മറുപടി പറഞ്ഞു: “ഓ, നിനക്കെന്തു ചെയ്യാൻ പറ്റും. നീ കുട്ടിയല്ലേ.. എന്നാലും ഞാൻ പറയാം.

വായിച്ചുകൊടുക്കാൻ

നിനക്കു കേക്കണോ അക്കാശം: ഈ മാവിന്റെ ചില്ലേൽ ഞങ്ങളു് ഒരുപാടു കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് ഒരു കുടുണ്ടാക്കിയത്..”

കുട്ടി പറഞ്ഞു: “ഓ.. അതു ഞാനിന്നലെ കണ്ടല്ലോ..”

“അതിന്റെ കാര്യമാ പറയാൻ പോണത്. ഇന്നലെ കുറെ ദുഷ്ടൻമാർ വന്ന് ആ കൂടെല്ലാം ഇളക്കിയെടുത്ത് കശക്കി പിഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്ന തേനല്ലാം അതീനൊടുത്ത് കുടും ദുരൂഹ എറിഞ്ഞു!”

കുട്ടിക്കു സങ്കടമായി. അവൻ തേനീച്ചയോടു പറഞ്ഞു: “ഓ അങ്ങിനെയാണ് കാര്യം അല്ലേ! ഞാനും ആ തേനീന്റെ രൂപി അറിഞ്ഞതാ. എന്തു മധുരമായിരുന്നു!”

“അതെയതെ, നല്ല മധുരമായിരിക്കും. ഞങ്ങൾ എത്രദിവസം ഓരോ പൂവിനടുക്കലും പോയി കഷ്ടപ്പെട്ട് ശേഖരിച്ച തേനല്ലേ ആ ദുഷ്ടൻമാർ ഒന്നോടെ എടു

ത്തു കൊണ്ടുപോയത്..! അതും അല്ല, ഞങ്ങളുടെ കുടും പോയി!!”

കുട്ടി പറഞ്ഞു: “അയ്യോ കഷ്ടം..! ഇനി നിങ്ങളെന്തു ചെയ്യും?!”

തേനീച്ച മുളിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു: ഇനി എല്ലാ പൂവിനടുക്കലും ചെന്ന് പൂവൊടി ശേഖരിച്ച് അടുത്ത കുടുണ്ടാക്കണം. ഇത്രയും ചെറിയ ജീവികളായ ഞങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെട്ടുണ്ടാക്കിയ കുട് ഒരു ദയയുമില്ലാതെയല്ലേ നിങ്ങൾ മനുഷ്യർ നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞത്!”

കുട്ടിക്ക് അതു കേട്ടപ്പോൾ സങ്കടം സഹിച്ചില്ല. അവൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അമ്മയുടെ അടുക്കൽ ചെന്ന് കാര്യം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അമ്മ അവനോടു പറഞ്ഞു ഇനി ആരെക്കൊണ്ടും തേനീച്ചയുടെ കുട് എടുത്ത് തേനൊടുപ്പിക്കില്ലെന്ന്. കുട്ടിക്ക് സന്തോഷമായി.

അവൻ ഓടിച്ച് തേനീച്ചയോട് അമ്മ പറഞ്ഞ കാര്യം പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് തേനീച്ചക്ക് ഒരു വലിയ പുന്തോട്ടവും കാണിച്ചു കൊടുത്തു. തേനീച്ച സന്തോഷത്തോടു കുടി അടുത്ത കുടുകൂട്ടാൻ കുട്ടുകാരുമായി ശ്രമം തുടങ്ങി.

കഥാസാരം: റോഡിൽ രക്തമൊലിച്ച് കിടക്കുന്ന ഷെപ്പാർ ഗ്രാമത്തിലെ ബാലനെ ശുനക് ഹോസ്പിറ്റലിലെത്തിച്ചു. അവന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന പേന പ്രൊഫസർ പ്യാരിബാലിന്റേതാണെന്ന് മനസ്സിലായി. ബാലനെയിടിച്ചു വണ്ടിയുടെ ഡ്രൈവറേയും പിടികൂടി. പ്രൊഫസർ പ്യാരിബാൽ ഹോസ്പിറ്റലിലെത്തി. പ്രൊഫസറെ കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനിയൻ ഗർമിത് ലാലിനെയും കുറിച്ചുവർ അന്വേഷിച്ചു. രണ്ടുപേരും എന്തോ മറച്ചുവെക്കുന്നതായി അവർക്ക് തോന്നി. പ്യാരിബാൽ ഹോസ്പിറ്റലിലെത്തി പി.ജി.പി യോടൊപ്പം കുട്ടിയുമായി സംസാരിച്ചു. അവന്റെ സഹോദരിക്കെന്തോ ആപത്ത് വരാൻിരിക്കുന്നുവെന്നാണത്രെ അവൻ പറയുന്നത്. ഷെപ്പാർ ഗ്രാമത്തിൽ പോയി അവളെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി അവരാരും ലയാക്കിലേക്ക് പോയി. അവിടെ അവരെ സഹായിക്കാൻ കേണൽ പുട്ടിറ്റോയുണ്ടായിരുന്നു. പുട്ടിറ്റോ ഷെപ്പാരിന്റെ മാപ്പ് കാണിച്ചു കൊടുത്തു. അങ്ങനെ പുച്ചപ്പോലീസും ശുനകും ഷെപ്പാരിലെത്തി. അവരെ ആരെക്കൊയോ പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. ഷെപ്പാർ ഗ്രാമവാസികളെ ഭയന്ന് കഴിയുന്ന ജലാജികളായിരുന്നു അവർ. രണ്ടുപേർ വന്ന് കുട്ടിയെ തട്ടിപ്പോയെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. ജഗൽജിത്തും പ്രൊഫസർ പ്യാരിബാലുമുണ്ടാണെന്നത് ജലാജികൾ ചിത്രം കണ്ട് തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ആ ബാലികയെ നദീദേവന് ബലി നൽകാൻ പോവുകയാണെന്ന വിവരം അവർ അറിഞ്ഞു. അവളെ രക്ഷിക്കാൻ പുച്ചപ്പോലീസും ശുനകും പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ദൈവനിഷേധികളായ ജറുലികൾ കുറച്ചപ്പുറത്ത് തമ്പടി കുന്നത്ത് അവർ കണ്ടു. പ്രധാന സാധനങ്ങളുള്ള ബാഗ് പുച്ചപ്പോലീസ് കബൂത്തറിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. ശേഷം പുച്ചപ്പോലീസും ശുനകും മുന്നോട്ട് നടന്നു. പെട്ടെന്ന് ജറുലികൾ അവരെ തടഞ്ഞു. പുച്ചപ്പോലീസിന്റെ ബാഗ് തട്ടിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഗിർ സാവിത്രിയിനെ മല്ലയുദ്ധത്തിൽ തോൽപിച്ചാൽ മാത്രമേ ബാഗ് നിങ്ങൾക്ക് കിട്ടൂ എന്നവർ പറഞ്ഞു. ശുനകിനെ തോൽപിച്ച് അവർ സഞ്ചിയുമായി കടന്ന് കളഞ്ഞു. ക്ഷീണം കൊണ്ട് പുച്ചപ്പോലീസും ശുനകും മരച്ചുവട്ടിൽ കിടന്ന് ഉറങ്ങിപ്പോയി. പെട്ടെന്ന് അവർക്ക് നേരെ ഒരമ്പ് പാഞ്ഞു വന്നു. അവരെ പിടികൂടി മുപ്പന്റെ അടുക്കലെത്തിച്ചു. ഷെപ്പാർ ഗ്രാമത്തിൽ വരൾച്ച ഇല്ലാതാക്കാൻ ഒരു നേർച്ചക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ നടക്കുകയായിരുന്നു. പട്ടണക്കാരെ സൂക്ഷിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞ് അപ്പോൾ അവിടുത്തെ പ്രധാന മന്ത്രവാദി കാഹിൽ വന്നു. അവരെ നിരീക്ഷിക്കാൻ ഗിർവിത്യാദിനേയും കൂട്ടരേയും ഏർപ്പാടാക്കി.